

РЕШЕНИЕ

№ 25163

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6615** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Р. Х. Х., гражданин на С., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 266 от 08.05.2026г., с която е разпоредено принудително настаняване на жалбоподателя в Специален дом за временно настаняване на чужденци.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че не са налице предпоставките на чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ. Липсвали конкретни факти и обстоятелства с какви действия се възпрепятства изпълнението на принудителната мярка за връщане в страната по произход, както и дали е налице реална опасност от укриване. Твърди се, че е нарушен принципа на съразмерност, както и правото на свобода по чл. 5 ЕКПЧ.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ – СДВР не се явява и представлява по делото. В депозираните писмени бележки се поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

След обявяване делото за решаване е докладвана депозирана преди заседанието молба от адв. Н. Н., пълномощник на жалбоподателя, с която е поискано отлагане на делото поради пътуване на процесуалния представител извън [населено място]. В молбата не се сочи и не се представят доказателства, че пътуването е свързано със служебни ангажименти на адвоката, не се прави и искане за представяне или събиране на нови доказателства. С оглед на това, съдът приема, че няма основания да се счита, че са били налице уважителни причини за неявяването на

процесуалния представител на страната в съдебното заседание, които биха обосновавали отлагане на делото, респективно няма основание за отмяна на хода по същество.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Р. Х. Х., гражданин на С., [дата на раждане] е подал молба за международна закрила, като с Решение № 2096/28.02.2025 г. на ДАБ при МС му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е било обжалвано пред АССГ, който с Решение № 34091/17.10.2025 г. е отхвърлил жалбата. Първоинстанционното решение е оставено в сила с Решение № 4290/20.04.2026 г. на ВАС.

Установява се, че по отношение на чужденеца е издадена Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 1703/15.07.2024 г., с която на основание чл. 44, ал. 1, 41, ал. 1 ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна по произход“ – С..

На 08.05.2026 г. е получен сигнал от РПЦ – В., че около 8.30 ч. се е явило лице от мъжки пол, което се представило с имена Р. Х. Х.. В проведена беседа с него му е било разяснено, че е незаконно пребиваващ в Република България и трябва да се завърне в страната си по произход. Чужденецът отказал да изпълни наложена спрямо него принудителна административна мярка и заявил, че ще предприеме стъпки да се укрие с цел да остане в Европа. Видно от изготвена Докладна записка УРИ 5392р-280/08.05.2026 г., лицето не притежава документи за самоличност, доказани доходи и постоянен адрес.

На същия ден /08.05.2026 г./ е издадена Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 266, с която чужденецът е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“. В заповедта е посочено, че е налице опасност от укриване на чужденеца и е мотивирана, чрез позоваване на Докладна записка УРИ 5392р-280/08.05.2026 г., с цел организиране на връщането и до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 и ал. 10 ЗЧРБ. По делото е приложена Заповед №9426/06.12.2018г. на директора на СДВР (л.18), с която на основание чл.43, ал.4 ЗМВР и чл.44 ал.1 ЗЧРБ оправомощава да налагат ПАМ по чл.44 ал.5 ЗЧРБ държавните служители, изброени в заповедта, вкл. началника на отдел „Миграция“ при СДВР и Началник сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР. Същевременно е приложена и Заповед №513з-5977/19.05.2025г. на директора на СДВР (л.17), видно от която на главен комисар С. С. - началник на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ СДВР е възложено да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта. Предвид така представените заповеди, съдът приема, че Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 266 от 08.05.2026г., издадена е издадена от компетентен орган.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна, като ясно са посочени правните основания за налагане на процесната ПАМ спрямо лицето - чл.44 ал.6 ал.8 и ал.10 ЗЧРБ, Наредба ІЗ-1201/01.06.2010 на министъра на вътрешните работи за реда на временно настаняване на чужденци, организацията и дейността на СДВНЧ и издадената Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 1703/15.07.2024 г., с която на основание чл. 44, ал. 1, 41, ал. 1 ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна по произход“ – С..

От фактическа страна заповедта е мотивирана и с позоваване на изготвената Докладна записка УРИ 5392р-280/08.05.2026 г., както и с препращане към заповедта за налагане на ПАМ за връщане до страна по произход.

Изложеното е основание за съда да приеме, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са от такова естество, че да обусловят незаконосъобразност на оспорената заповед.

Заповедта е издадена в съответствие и с материалния закон.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз „или“ хипотезата „опасност от укриване“ е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

В тази връзка следва да се отбележи, че заповедта за настаняване е издадена на 08.05.2026 г. а представените от жалбоподателя доказателства - Декларация по чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ, банкова референция, Договор за наем и Анекс не са в състояние да разколебят извода за наличие на опасност от укриване. От една страна декларацията е съставена след издаване на заповедта, а именно на 05.06.2026 г., Банковата референция касае друго лице, а именно Т. О. Ч.. Същият не фигурира в договора за наем на л. 26 от делото и не става ясно в какво качество го е подпечатал с печата на дружеството БИЛДЕР ЕООД. Представените документи се преценяват като съставени за целите на производството и не биха могли да доведат до различен извод от този, до който е стигнал и административния орган, приемайки, че е налице опасност от укриване. Представения трудов договор също не води до различен извод. Не се установява по отношение на жалбоподателя да е издавана работна виза, поради което не може да се приеме, че същият действително упражнява трудова дейност.

Както националното, така и съюзното право предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: при възпрепятстване изпълнението на заповедта или при опасност от укриване.

По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване,

не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, няма никакви документи, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – той веднъж е преминал границата нелегално, няма близки в страната, не притежава средства да я напусне, няма документ за самоличност, няма адрес, не е доказано, че работи, в проведената с него беседа на 08.05.2026 г. е заявил, че не желае да се върне в страната си по произход. С това са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, извършило правонарушение чрез преминаване на държавната граница не по установения ред, както и недвусмислено е заявило желанието си да се укрие с цел да остане в Европа..

Предвид липсата на доказателства за трудова ангажираност и такива за поемане на издръжка в страната, съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо него да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 377 от 13.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11085/2022 г., IV о и Решение № 1848 от 20.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11985/2022 г., IV о.

Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена, предвид мотивите на докладната записка и издадената ЗПАМ за връщане до страната по произход. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 АПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на еврвата равностойност на 200 лв., а именно 102.26 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Х. Х., гражданин на С., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 266 от 08.05.2026г., с която е разпоредено принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци.

ОСЪЖДА Р. Х. Х. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на

102.26 евро за юрисконсултско вънаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: